

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/366/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226192
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112226192.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX) navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX uzavretej s dlžníkom: W. C., nar. X.X.XXXX. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor zaevidoval pod spis. zn. EX XXX/XXXX. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd udelil exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5309*018833. Navrhovateľ spísal dňa 02.09.2010 návrh na zmenu súdneho exekútora a podal tento návrh exekučnému súdu v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Napriek tomu, že návrh na zmenu exekútora mal všetky formálne a materiálne podmienky podľa Exekučného poriadku a O.s.p., exekučný súd o návrhu nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 1.12.2006. Exekučný súd napriek tomu, že exekučná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu v zákonom stanovenej lehote, čím porušil zákon. Navrhovateľ zároveň tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom Pribinova ul. č.25, Bratislava 811

09 a povinným: W. C., nar. X.X.XXXX pre vymozenie peňaznej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX, registrácia súdneho exekútora EX XXX/XXXX, č. poverenia 5309*018833. Navrhovateľ vo svojej žalobe tiež uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdnemu exekútorovi. Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Navrhovateľ tiež uviedol, že nečinnosť exekučného okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 22.09.2011 o zmene súdneho exekútora. Skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora. Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50 €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- €. Celkovo vynaložil navrhovateľ vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175,- €. Táto suma by nezaťažila navrhovateľa, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Ďalej poukázal navrhovateľ na skutočnosť, že návrh na zmenu exekútora podal preto, lebo stratil dôveru k pôvodnému súdnemu exekútorovi vzhľadom na jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov navrhovateľa, ktorý mal odôvodniteľné podozrenie vzniku škody na jeho strane. Keďže exekučný súd ostal po podaní návrhu na zmenu exekútora nečinný, musel navrhovateľ za účelom udržania bonity jeho pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovať exekútora a ďalšie účastné orgány, čo si vyžiadalo aktívnu systémovú správu pohľadávky navrhovateľom. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom súdu dôjde k zmene exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu pohľadávky navrhovateľa. Nesprávny úradný postup vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa rizikám, akými je skutočnosť, že neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných

podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,-Sk, t.j. cca 663,88 €. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 663,84 €, počas ktorých bol exekučný súd bezdôvodne nečinný. Navrhovateľ vypočítal nárok alikvotným pomerom 55,32 € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- € za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 € za mesiac. Upozornil, že v danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 385 dní. Navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ požadoval, aby súd medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX dlžníkom (povinným): W. C., nar. X.X.XXXX, v zákonom stanovenej 30- dňovej lehote, a následne, aby súd rozsudkom rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 175,- € a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 663,84 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd vo veci rozhodol dňa 09.07.2013 rozsudkom č.k. 27C/366/2012-29 tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd v zmysle ust. § 156 ods. 3 z.č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) verejne vyhlásil uvedený rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p..

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č.k. 8Co/109/2014-75 zo dňa 06.08.2014 predmetný rozsudok súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že z úradnej moci podrobil preskúmaniu žalobcom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Podanou žalobou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplata 125,- € titulom majetkovej škody a zaplata 663,84 € titulom nemajetkovej ujmy. Žalobca na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov v konaní navrhol ako dôkaz pripojenie súdneho exekučného spisu Okresného súdu v Trenčíne, vedeného v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému W. C. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, ktorý však riadne neoznačil sp. značkou. Súd prvého stupňa vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 59Er/730/2006, z ktorého si pripojil listiny. Je nepochybné, vzhľadom na predmet konania a sporu nepresahujúci sumu 1 000 eur, že danú vec možno považovať za drobný spor, nakoľko spĺňa podmienky ustanovenia § 200ea ods. 1, 2 O.s.p., ktorý v zmysle § 115a ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie veci, ktorá spĺňa podmienky drobného sporu, bez nariadenia pojednávania neprichádza do úvahy v každom prípade. Z procesného hľadiska musí súd postupovať pred verejným vyhlásením rozhodnutia vo veci samej najmä podľa ustanovenia § 114 ods. 2, § 115a, § 120 ods. 4 a § 156 ods. 3 O.s.p. Základom pre rozhodnutie súdu po splnení týchto procesných podmienok sú zhodné (nespochybniteľné) listinné dôkazy predložené účastníkmi konania. V prípade akýchkoľvek pochybností nie je možné vydať súdne rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Vo veci možno rozhodnúť len na

základe listinných dôkazov predložených účastníkmi bez toho, aby sa nimi vykonávalo dokazovanie v zmysle § 120 a nasl. O.s.p. Súd sa len oboznámi s listinami a ak z nich vyplynie tvrdený skutkový stav a právne posúdenie, môže ich vziať za základ svojho rozhodnutia vo veci samej. Skutkový stav môže súd ustáliť len z predložených listinných dôkazov a je vylúčené, aby rozhodnutie bolo založené na listine, ktorú účastníci nepredložili - napr. exekučný spis, z ktorého po oboznámení a zistení z neho vyplývajúcich skutočností, dospel k záverom potrebným pre prijatie konečného rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ však súd prvého stupňa nenariadil pojednávanie, nemohol vykonávať dokazovanie v zmysle § 120 a nasl. O.s.p. listinami obsiahnutými v exekučnom spise, pretože tieto listiny nepredložil žiaden z účastníkov konania. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že žalobca v žalobe označil ako dôkaz exekučný (súdny) spis Okresného súdu Trenčín bez označenia konkrétnej listiny na preukázanie svojich tvrdení. Súd prvého stupňa vykonal tento dôkaz tak, že si listiny z tohto spisu pripojil ako dôkaz do tohto konania. Žalobca ani žalovaný neboli oboznámení s tým, že súd prvého stupňa akceptoval návrh žalobcu na vykonanie tohto dôkazu, teda že žalobcom navrhnutý dôkaz vykoná. Účastníci konania neboli oboznámení, ktoré listiny a skutočnosti z nich vyplývajú sú pre súd významné pre právne posúdenie žalobcom uplatnených nárokov. Za tejto procesnej situácie musel odvolací súd konštatovať, že skutkové zistenia, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodnutí vo veci samej, boli získané spôsobom nesúladným s Občianskym súdnym poriadkom a súd prvého stupňa konanie zaťažil vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Týmto postupom bola žalobcovi a žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 120 ods. 4 O.s.p. je vyjadrením koncentrácie občianskeho sporového súdneho konania, prejavujúcej sa v možnosti účastníkov konania predkladať skutočnosti a dôkazy vrátane určenia momentu na ich predkladanie. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou (zásada formálnej pravdy), ktorá úzko súvisí na strane účastníka konania s povinnosťou tvrdenia podľa § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p. a dôkaznou povinnosťou podľa § 120 ods. 1 O.s.p.. Účastníci konania majú možnosť na dosiahnutie účelu konania pri plnení dôkaznej povinnosti predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie vo veciach, v ktorých bolo nariadené pojednávanie, alebo najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej vo veciach, v ktorých sa pojednávanie nenariaďuje (§ 115a O.s.p.). Zákon uvedené procesné následky viaže na vedomosť účastníka o tejto procesnej povinnosti a preto ukladá súdu obligatórnu poučovaciu povinnosť, ktorú je povinný poskytnúť každému účastníkovi, vrátane účastníka zastúpeného v konaní právny zástupcom. Preto je nevyhnutné, aby si súd prvého stupňa splnil poučovaciu povinnosť a to aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p. kvalifikovane, na začiatku súdneho konania (viď ÚS 67/2002). V prípade konaní, v ktorých sa pojednávanie nenariaďuje, realizuje súd túto poučovaciu povinnosť v rámci prípravy pojednávania v zmysle § 114 ods. 2 O.s.p.. Prípravou pojednávania podľa citovaného zákonného ustanovenia treba rozumieť všetku činnosť súdu od začatia súdneho konania (§ 82 ods. 1 O.s.p.) až do začatia pojednávania, resp. do verejného vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V rámci prípravy pojednávania súd doručí žalobu žalovanému spolu s prílohami a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Súd prvého stupňa realizoval poučenie účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. na úradnej tabuli súdu, spolu s oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozhodnutia. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že doručovanie vyvesením na úradnej tabuli súdu ako osobitného spôsobu doručovania písomnosti súdu je upravené v § 47a O.s.p. Táto procesná norma ustanovuje doručovanie písomností súdu iba v prípadoch, ak účastníci nie sú súdu známi alebo ak ide o účastníkov, ktorých pobyt nie je známy. V danej veci o taký prípad nejde. Možno uzavrieť, že účinky splnenia poučovacej povinnosti súdom prvého stupňa vo vzťahu k účastníkom konania týmto spôsobom doručovania písomnosti nenastali. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri príprave pojednávania nedodrжал procesný postup podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Predovšetkým súd prvého stupňa si nesplnil obligatórnu poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a vo veci rozhodol bez toho, aby žalobcovi a žalovanému umožnil zúčastniť sa vykonania všetkých dôkazov a vyjadriť sa k týmto dôkazom podľa § 123 O.s.p. Predmetom dokazovania v drobných sporoch sú iba skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné. Súd nedokazuje skutočnosti, ktoré vyplývajú z listín predložených účastníkmi konania, o pravdivosti ktorých niet pochyb. Napriek tomu, že súd prvého stupňa nemal splnené podmienky prípravy pojednávania rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. Nesplnenie povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neumožnenie účastníkom konania realizovať procesné práva podľa § 123 O.s.p. považoval odvolací súd za vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo povinnosťou súdu prvého stupňa pre rozhodnutie veci samej postupom podľa § 115a ods. 2 O.s.p. v spojení s možnosťou realizácie procesných práv účastníkov konania podľa § 123 O.s.p. dať žalobcovi a žalovanému priestor, aby sa zoznámili s dôkazmi spolu so skutkovými

zisteniami, ktoré vykonal súd prvého stupňa a ktoré z nich súd prvého stupňa vyvodzuje, aby sa k dôkazom a skutkovým zisteniam vyjadrili, prípadne, aby navrhli iné dôkazy na vyvrátenie týchto skutkových zistení. Porušením procesných práv a povinností postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, najmä za situácie, kedy súd prvého stupňa mienil vo veci verejne vyhlásiť rozsudok bez nariadenia pojednávania. Odňatie tejto možnosti sa prejavilo tým, že súd prvého stupňa znemožnil účastníkom procesné práva označiť a predkladať skutočnosti a dôkazy v rozsahu ustanovenom zákonom. Súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom a porušil ich právo na spravodlivý súdny proces v intenciách článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd sa taktiež zaoberal tvrdením žalobcu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané vylúčeným sudcom. V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z pojednania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19. októbra 2012 č.k. 6NcC/28/2012-9 rozhodol, že sudca Okresného súdu Trenčín JUDr. Ing. Miroslav Mandák, ktorému vec bola pridelená, nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 27C/366/2012. V súlade so zmenami rozvrhu práce (pokyn č. 44/13 Spr 645/2013) došlo k prideleniu predmetnej veci na pojednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu v Trenčíne JUDr. Ivete Sopkovej. Z jej vyjadrenia vyplýva, že nemá žiadny pomer k veci, k účastníkom ani ich zástupcom a vo veci sa necíti byť zaujatá. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z pojednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu, nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k pojednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú. Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie, podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa v ďalšom konaní uložil postupovať podľa § 114 O.s.p., splniť si voči účastníkom poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p., a ďalej dodržať taký procesný postup, aby svojím procesným postupom poskytol účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym súdnym poriadkom (§ 123), pričom sa bude zaoberať aj prípadnými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov konania a vo veci opätovne rozhodne. Zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p..

Súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O.s.p. na pojednanie veci nariadil pojednanie, pričom spolu s predvolaním doručil účastníkom konania aj písomné vyhotovenie poučení podľa Občianskeho súdneho poriadku, vrátane poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ prevzal túto zásielku súdu dňa 13.11.2014, jeho zástupca dňa 28.10.2014 a odporca dňa 28.10.2014.

Odporca sa k veci vyjadril písomne, mailovým podaním zo dňa 07.11.2014, doručeným súdu dňa 14.11.2014 tak, že žiadal, aby ho súd zamietol ako nedôvodný a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že už v žalobnom návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. neuviedenie spisovú značky príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, absencia relevantných údajov ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ tak preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Zdôraznil, že tvrdenie, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, minimálne preto, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Čo sa týka prietahov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že

navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prieťahov v konaní). Poukázal na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už v septembri 2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejme, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, tak, ako to predpokladá § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má odporca za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň informoval súd, že navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, čím zmarila akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovaní sám požiadal. Odporca ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a/ z.č. 514/2003 Z.z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu poukázal na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pričom navrhovateľ podľa jeho názoru doposiaľ dôkazy predpokladané týmito ustanovením, nepredložil. Ďalej uviedol, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal aj na ustanovenia Exekučného poriadku, keď podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu o exekučnom titule. Vo všeobecnosti poukázal i na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)." Pokiaľ ide o navrhovateľom namietané prieťahy v konaní, v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto holi konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k uvedenému ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda odporca nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných navrhovateľom, k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred 23.04.2009. V takom prípade premlčacia lehota na uplatnenie tohto nároku navrhovateľovi uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom k tomu vzniesol námietku premlčania pri nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 (t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Ďalej, pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal

existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Mal za to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, v prvom rade poskytovanie finančného zadosťučinenia nie automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011. V druhom rade, požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Navrhovateľ zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Odporca v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu tohto vyjadrenia dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C- 76/10). Z popísaného je zrejmé, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Odporca záverom zdôraznil, že podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Vyjadrenie odporcu bolo navrhovateľovi doručené prostredníctvom jeho zástupcu dňa 24.11.2014.

Dňa 27.11.2014 navrhovateľ súdu zaslal e- mailom návrh na zrušenie vytýčeného termínu pojednávania na deň 02.12.2014 z dôvodu návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. s tým, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Súd uznesením zo dňa 02.12.2014 sp.zn. 27C/366/2012 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Ako je uvedené vyššie, súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na 02.12.2014. Odporca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil hospodárnosťou konania a nepožiadaval o odročenie pojednávania s tým, že sa k veci písomne vyjadril. Navrhovateľ a jeho právny zástupca svoju neúčast' neospravedlnili, nepožiadali o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov a jediným dôvodom ich neúčasti tak zostal

e- mailom zaslaný návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania, ktorý neobsahuje náležitosti podľa § 119 ods. 2 O.s.p... Súd konštatuje, že návrh na prerušenie konania, ktorému navyiac nebolo nevyhovené, sám osebe nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Súd bol za danej procesnej situácie povinný v prejednávanej veci ďalej konať, na základe jeho povinnosti zabezpečiť spravodlivosť v zmysle § 1 ods. 1 O.s.p. a zabezpečiť ústavné právo účastníkov konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Termín pojednávania bol totiž navrhovateľovi známy od 13.11.2014, jeho právnomu zástupcovi od 28.10.2014, tento nebol zrušený a navrhovateľ a jeho právny zástupca tak mali reálnu možnosť zúčastniť sa na tomto pojednávaní. Skutočnosť, že súd návrh navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, musela byť navrhovateľovi zrejmá, pretože súd mu podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí.

Súd vychádzajúc z judikátov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 21/2000 zo dňa 20.09.2000 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 150/2010 zo dňa 21.10.2010, sp.zn. 3Cdo 57/2011 zo dňa 05.05.2011 mal za to, že svojim postupom neodníme účastníkom konania možnosť konať pred súdom a za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vykonal vo veci dokazovanie na pojednávaní dňa 02.12.2014 v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov oboznámením sa s návrhom, žiadosťou navrhovateľa o založenie znaleckého posudku do spisu súdnej správy, vedenou na tunajšom súde pod sp. zn. Spr 703/2014, podstatným obsahom znaleckého posudku č. 1/2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorý je založený v spise súdnej správy sp. zn. Spr 703/2014, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 59Er/730/2006, odvolaním navrhovateľa a zistil nasledujúci skutkový stav.

Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 59Er 730/2006 súd zistil, že dňa 28.03.2006 doručil navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného súdneho exekútora Bc. N. X., Exekútorový úrad v B. T. nad P. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému: W. C., nar. X.X.XXXX, za účelom vymoženia pohľadávky, a to na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz Okresného súdu Trenčín č.k. 40Rob 510/2005-9 zo dňa 10.10.2005. Súdnym exekútor Bc. N. X. zaevidoval návrh pod spis. zn. EX XXX/XXXX. Súdnym exekútor Y. N. X. doručil Okresnému súdu Trenčín dňa 07.04.2006 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a vec bola na exekučnom súde zaevidovaná pod spis. zn. 59Er 730/2006. Okresný súd Trenčín dňa 25.07.2006 vydal poverenie č. 5309*018833 pre exekútora na vykonanie exekúcie v zmysle žiadosti exekútora a návrhu oprávneného. Dňa 06.09.2010 navrhovateľ doručil Okresnému súdu Trenčín v exekučnej veci 59Er/730/2006 návrh na zmenu súdneho exekútora a za nového exekútora navrhol JUDr. G. W., Exekútorový úrad X..Okresný súd Trenčín o návrhu na zmenu exekútora rozhodol uznesením č.k. 59Er 735/2006-10 zo dňa 22.09.2011, ktorým návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel. V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora ani sťažnosť navrhovateľa na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa záverov znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, predstavuje na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, platila úpravu informačného systému majetková ujma navrhovateľa, diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: 1/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie (NZP) a pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie (NVP) sumu 30,76 € a 2/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora (ZE) sumou 31,68 €.

Navrhovateľ si u odporcu žiadosťou uplatnil nárok na náhradu škodu spôsobenú ním tvrdeným nesprávnym úradným postupom v zmysle návrhu. Odporca v písomnom vyjadrení potvrdil, že takáto žiadosť navrhovateľa mu bola doručená, pričom jej nebolo vyhovieť z dôvodov, ktoré popísal. Súd potom nevykonal ďalšie dôkazy navrhované navrhovateľom - spisom odporcu o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a potvrdením o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu, že ich vykonanie nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Súd preto v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný exekučný súd návrh na zmenu exekútora a exekučný súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov v konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené v prospech oprávneného - navrhovateľa proti povinnému: W. C., nar. X.X.XXXX, pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXX/XXXX, číslo poverenia 5309 018833). Súd vlastným

šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Trenčín sp. zn. 59Er 730/2006. Vychádzal z toho, že navrhovateľ uviedol v návrhu na náhradu škody meno, dátum narodenia dlžníka, číslo zmluvy o úvere a číslo poverenia exekučného súdu, ktoré zodpovedajú údajom z exekučného spisu Okresného súdu Trenčín 59Er 730/2006, vedenom u exekútora JUDr. N. X. pod spis. zn. EX XXX/XXXX. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 06.09.2010 bol na tunajší exekučný súd doručený návrh navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora, o ktorom exekučný súd rozhodol viac ako rok po jeho doručení, t.j. po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty.

V zmysle uvedených právnych predpisov tunajší súd ustálil, že vydanie uznesenia, ktorým súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora takmer rok po uplynutí zákonnej lehoty, predstavuje nesprávny úradný postup v zmysle § 18 z.č. 514/2002 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prieťahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti.

Navrhovateľ vyčíslil škodu na ním tvrdené paušálne určené vecné náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Ide o náklady, ktoré mal navrhovateľ vynaložiť výlučne v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50 €, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 €. Navrhovateľ nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neunesol tak bremeno tvrdenia. Súd má z vlastnej rozhodovacej činnosti vedomosť, že uvádzané náklady v celkovej výške 175 €, prípadne vo výške 125 € /po odčítaní 50 € za komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom/ uplatnil navrhovateľ aj v iných návrhoch o náhradu škody proti odporcovi v skutkovo obdobných veciach podaných na tunajší súd, a teda ich určil ako paušálne náklady, pričom v návrhoch uvádzal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami, hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca s tým, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Súdu je zároveň z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha, a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém. Takýto systém musel navrhovateľ využívať nielen počas obdobia od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, ale aj pred týmto obdobím a po ňom a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Preto náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol v zákonnej lehote. V exekučnom spise nie je žiaden záznam o tom, že sa navrhovateľ telefonicky informoval o stave exekučného konania v rozhodnom období, a taktiež v ňom nie je listinný dôkaz o tom, že navrhovateľ poštou urgoval exekučný súd za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Súd zároveň zdôrazňuje, že v priebehu exekúcie v čase, keď

je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode na strane oprávneného nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona na základe udeleného poverenia oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania za účelom vymoženía pohľadávky oprávneného. Navrhovateľ sa nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku a výšky škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčíslíť ani preukázať, a neobstojí ani argumentácia navrhovateľa o ochrane osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísl'ovaniu škody. Súd potom uzavrel, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody.

Je síce pravdou, že navrhovateľ súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, znaleckým ústavom, ktorým preukazoval svoje tvrdenie o vzniknutej škode. Samotnú žalovanú sumu 175,- €, ktorá mala predstavovať majetkovú škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ale nevedel preukázať. I znaleckým posudkom vyčísl'ená škoda 31,68 € totiž predstavuje len paušálne vyčísl'enú sumu, pričom z neho nevyplýva, že by sa majetok navrhovateľa aj reálne o takúto sumu ponížil. Pre úplnosť súd poukazuje na skutočnosť, že znalecký ústav pri vypracovaní posudku neriešil len skutkové otázky, ale právne hodnotil vec a vypočítal výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená „nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými priet'ahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie“ bez toho, aby nesprávny úradný postup, nezákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, porušovanie zákonných lehôt, nečinnosť, priet'ahy v konaní predtým konštatoval príslušný subjekt v zmysle z.č. 513/2004 Z.z., resp. Ústavy SR.

Pokiaľ ide o ďalší zákonný predpoklad vzniku škody, príčinná súvislosť predstavuje objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku. Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou bude daná vtedy, ak škoda vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi bezprostredný vzťah príčiny a následku (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postup, nedošlo by ani ku vzniku škody). V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď súd mal za to, že žiadna škoda nevznikla a pokiaľ by aj navrhovateľ zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému, nepreukázal ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, t.j. že by mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bola zákonná lehota dodržaná, keďže pohľadávka je exekučne vymáhaná.

Navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzajúc z nárokov priznávaných Ústavným súdom SR za priet'ahy v konaní. Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje ust. § 17 ods. 2, podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Hoci exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora po zákonnej lehote, súd bol toho názoru, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv navrhovateľa v takej miere, žeby bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ nepreukázal, že by v dôsledku doby rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora povinný subjekt zanikol. Aj ak by povinný zomrel, Občiansky zákonník upravuje postup, ako si môže navrhovateľ ďalej uplatniť svoju pohľadávku v dedičskom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov navrhovateľa sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Navrhovateľ nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora ovplyvnilo ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ pri vyčísl'ení náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z nálezov Ústavného súdu SR o zbytočných priet'ahoch a poskytnutí finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že navrhovateľ netvrdil a nepreukázal, žeby sa pokúšal vzniknuté priet'ahy pri rozhodovaní exekučného súdu riešiť sťažnosťou predsedovi exekučného súdu, ktorý mohol zjednať nápravu a predísť tak prípadnej ujme na strane navrhovateľa,

pričom uvedená procesná aktivita navrhovateľa, ako jedná z možných účinných právnych prostriedkov ochrany práv, je podmienená práve Ústavným súdom SR pri rozhodovaní o zbytočných prietahoch a priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov súd náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal.

Pretože neboli splnené zákonom vyžadované podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Keďže odporca bol v plnom rozsahu úspešný, podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p má právo na náhradu trov celého konania. Odporcovi trovy konania nevznikli ani si žiadne neuplatnil v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., preto mu súd ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Trenčín prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).